

en stor Del idetmindste — en Protest mod det Princip, som er udtalt i Lovforslagets § 1. Det gjør vist ikke stor Forskjel for de stedlige Fiskere, om de, der komme andtjedsfra for at fiske i deres Farvande med Drivvaad eller andre saadanne Redskaber, ere tydske. Jeg tror ikke, det gjør stor Forskjel hos dem; de se vist helst, at Ingen kommer, og jeg tror ikke, at naar der kommer Fremmede, de saa ere mere hærfornne, fordi de ere danske, end naar de høre til en anden Nationalitet. Jeg tør sige, at den almindelige Følelse hos de stedlige Fiskere er den, at det er uberettiget, at fremmede Fiskere komme og med saa stor Energi opfiske de Farvande — hvad der temporært kan mærkes endog i betydelig Grad — hvor de stedlige Fiskere ere vante til at søge deres Erhverv, og jeg holder mig overbevist om, at dersom man paa en eller anden Maade kunde komme bort fra den Ulempe, som de stedlige Fiskere føle derved, vilde man høre langt færre Klager, ja maasse slet ingen i Retning af, at man burde forbyde det ene eller det andet Redskab eller burde frede i den og den Tid eller paa den og den Maade. Jeg anbefalede den Rante til Overveelse, hvorvidt der bør gives de stedlige Beboere nogen Fortrinsret og nogen Bestyttelse i Henseende til Fiskeri udfor de Kyster, de grændse til, men for at undgaa enhver Misforstaaelse nævner jeg udtrykkelig, at jeg ikke mener, at det er Grundeierne, der bør gives en saadan Ret, men jeg siger: de stedlige Beboere, hvad enten man tænker sig dem delte kommunevis, det være nu i større eller mindre Kommuner, Amtskommuner eller almindelige mindre Kommuner, eller man vil træffe en anden Ordning. Jeg tror, at de smaa stedlige Fiskere have en virkelig og velbegrundet Ret til nogen Bestyttelse i saa Henseende; thi, som det allerede er omtalt af en foregaaende æretALER, disse Fiskerier med Vaad foregaa fordetmeste om Matten; de stedlige Fiskere have udsat deres Garn, men disse Garn blive overhalede, bortførte, og man veed ikke, hvor de ere at træffe, som have gjort det; de ere borte, man har Ingen at holde sig til, og selv om det var muligt at paavise dem, vil det, forsaavidt der er tale om civilt Søgemaal, overflødig disse Smaa-folks Kræfter — idetmindste i mange Tilfælde — at anlægge et saadant. Disse smaa stedlige Fiskeres Ret til at have deres Garn staaende i Fæd og uden at overhales af andre, forekommer mig saa soleklar, at det bør tages under særlig Overveelse, hvad man bør gjøre for at beskytte dem. Paa den anden Side er det jo ikke lykkedes trods alle Forsøg endnu med nogen Sikkerhed eller endog med nogen Sandsynlighed at godtgjøre, at et stærkt Fiskeri med Slæbevaad eller paa anden Maade i et eller andet Vand har havt mere end en kortere temporær Formindskelse af Fiskebestanden til Følge. Det er ikke lykkedes at estervise ved noget eneste Exempel, det er ikke lykkedes at føre strengt Bevis

for, ja det er ikke engang lykkedes at sandsynliggjøre, at man kan vente sig nogen virkelig økonomisk Virkning af disse mange Forbudsforanstaltninger, som der er Tale om i nærværende Lovforslag. Jeg tror heller ikke, at man bør se bort fra, at det jo er en temmelig ny Wei, Regjeringen er slaaet ind paa, ganske vist støttet af disse Andragender, paa hvilke jeg dog tror, at man, naar man vil handle ret, bør anlægge den Maalestok, jeg nylig angav, nemlig den, at disse Andragender mindre ere rettede mod det, som de egentlig indeholde, end paa at opnaa noget Andet, nemlig det at forhindre fremmede Fiskere fra at fiske i Andragernes tilvante Vand. Jeg siger, det er noget Nyt, som Regjeringen er kommen ind paa. Vi maa jo erindre, at saalænge Regjeringens tidligere Fiskerikonfulent, forhenværende Stuespiller Smidth, var den, man havde Tillid til, og saalænge han levede og virkede, gif man ud fra en anden Forudsætning. Hans Forudsætning, hvad man jo kan se at de Betænkninger, han har leveret, var den, at man bør benytte Fiskene, bør drage sig dem tilgode, saameget man kan, at det, hvad Saltvandsfiskeriet angaar, var forgjæves, naar man troede, at man ved menneskelige Foranstaltninger, ved Fædningbestemmelser o. desl. kunde udrette Noget, som har virkelig økonomisk Betydning. Han reiste omkring og lærte Fiskerne at fiske, og jeg tror, at det var en behageligere Maade at lære dem det paa end den, som det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds omtalte, skjøndt jeg vil indrømme, at de andre Fiskere have lært meget af Limfjordsfiskerne. Siden den nuværende Fiskerikonfulent er kommen, den Mand, som blev omtalt af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) og en Mand, som jeg for Dieblisset ikke har Lyft til at angribe, er Forudsætningen bleven en anden. Siden den Tid er den Tone kommen frem, at man skal spare, at man skal hærme og forhindre og ved at forbyde saameget som muligt skal sørge for, at der ogsaa bliver Fiskeri for vore Efterkommere. Jeg har tidligere udtalt mig om det statsluse og naturvidenskabelige Værd, som der efter min Mening kan tillægges Fiskerikonmissionens Betænkning. Jeg skal ikke komme tilbage dertil, men jeg henholder mig til, hvad jeg i saa Henseende har sagt. Man har ofte paaberaadt sig Limfjorden, og jeg ønsker at sige et Par Ord derom. Det er ganske vist, at Fiskeriet i Limfjorden i Mandes Minde er undergaaet betydelige Forandringer. Jeg sigter derved til, at medens Sildefiskeriet i Limfjorden før var ganske særdeles rigt, saa ophørte det efterhaanden, siden Gjennembrudet ved Agger i 1825, men om Gjennembrudet er Aarsag dertil, turde være tvivlsomt. Ingen vil imidlertid dog sikkert falde paa at tilskrive det, at Sildefiskeriet i Limfjorden nu er forsvundet, saadanne Aarsager som Mastevidden, Blumpstangen, Drivvaad eller hvad det nu Alt kan hedde. Men